

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΑΜΜΗ

Η κυρά μαμμή είχε ξετρολλάνει το χωριό με τις εφοβίες και τις γλώσσες της.

— Έτσι μού έρχιτο να γίνω βρέφος και να πέσω... στην αγριάδα της! Έλεγε ο έπιλοχίας Καραμούστακος, όταν την αντίκριζε.

Ήταν λαγγεντή η κυρά μαμμή, ήταν μαργιόλα, ήταν μ' όλα τα χρονάκια της σβέλιτα και κροστή και νόστιμη, που αν την έβριανε στα χέρια του ο Καραμούστακος, θα την έβριανε να τριξή σαν καρπούζι!...

Με τόσα χαρίσματα, με άλλα τόσα παραδόξια, με μια γλυκειά ομορφιά ηλικίας, σαν όμοιο βερδικόκο, μ' έβριανε τα παιχνιδάκιατά της μιλιά της, μ' όλες τις μαργιολιές και τις νοστιμάδες του κομπού της, άναθε τον πόθο όλων των νέων και των γερασμένων και των παραγερασμένων του χωριού, αλλά τον Καραμούστακο, τον φοβόραχο και τον έπιλοχία της περιφροσύνης, τον είχε καρπολεκτικώς τροφάει!...

Μά, αλλοίμονο, του χάσανε λήγαναν τα «Άχ» και τα «Βάχ» του, τα κοινύμια και τα λογιονατά του, της μέσης τα σφραγίσματα, ή χιονάτες φοιτανίλλες του και το φρεσιό ή παιχνιδάκια.

Η μαμμή ούτε εγγύφειε να δει, τον καλοδέσποιο στρατιώτη. Είς μάτην, ως φοβόραχος που ήτανε, και για να οδήγε ε ί ε ε π α φ ή ν» μαζί της, την καλούσε με τις άλλες του χωριού άόργες σε συσκέψεις, για τα διάφορα κήρυκτακά ζητήματα ή την έβαζε μέλος των έπιτροπών, πάντοτε όμως από την προεδρεία του, όταν έλάβαινε διαταγές να κάνει έργονος ενία την ανέγερση άνδριαντός ύπερ της «Έλληνίδος γυναικός», ή προς έορτασμον της «Εξαονταετηρίδος του χωριού. Την είχε διορίσει άόμοια και άντιπροέδρου, «ως ειδική» στην έπιτροπή επρος προστασίαν του Παιδιού». Μά όλα πήγαιναν χαμένα. Η μαμμή ήταν άνένδοτη!...

Είς μάτην φρόντιζε και το χωριό ολόκληρο να τους ξεναγορώσει, βλέποντας πόσο ταιριαστό ζευγάρι θάβαιναν οι δύο τους. Είς μάτην τραγουδάγον στους δρόμους τα παιδιά κ' ή λιανομαρία: **Μωρή Μαμμή—Κυρά Μαμμή, με το κοντό φρουστάν, μόνον ο Καραμούστακος στεράν θα σου βάνη!**...

Η μαμμή, όπως είπαμε, ήταν άμεταμέλητη. Δέν έννοουσε να συγκινήθη.

Όταν πρωτάκουσε ο Καραμούστακος το παραπάνω τραγούδακι έγινε θηριό, παρ' όλη την άγάπη ποθε στην μαμμή. Κάθισε λοιπόν και σύνταξε έγγραφου διαμαρτυρία στο δάσκαλο του χωριού, παραπονιέμενος για τα παιδιά. Κι' ο δάσκαλος, θέλοντας να τον άριστοσή, ύποστέθηκε να αποβάλει τους μαθητάς που τραγουδούσαν το σκανδαλώδες τραγούδακι.

Μόλις έμαθε την άπόφαση του δασκάλου ο Καραμούστακος, θύμωσε άντι να εύχαριστήθη.

— Τι θα κάνει, λείε, φώναζε, θ' ά π ο υ β ά λ η τ ά παιδιά; Κι την κυρά μαμμή γιατί την έχωμυ στον χορηγό, πρεκαλώ; Ήταν τρελλός με τη μαμμή, μά ή μαμμή ήταν άκαρδη και οικληρη!...

Είς μάτην άναστενάξε, ο δάσκαλος είς μάτην τραγουδούσε έρωτικά δίστιχα, όταν ο δεκανέας Κοιτουσκόλιος έπαιξε στον ταμπούρα με μερικά κάθε φιλογέρο τραγούδι:

Όταν δώ ραγίζομαι, παγώνω, λιώνω σαν κερι, τα δάκρυά μου στάζουν, που στή φωτιά τό βάζουν!...

Έξείνη ήταν άνένδοτη. — Έγώ δέ θέλω στρατιωτικό. Έγώ θά πάρω δικηγόρο! Έλεγε και ξανάλεγε.

Δικηγόρο ήθελε κι' άς έτρωγε και τσουνιδικες. ***

Ο κακορίζκος Καραμούστακος ήταν παιά για τα σίδερα. Άκούσε εκεί να μη τον θέλη!... Σεφώνιζε λοιπόν διου στεκόταν:

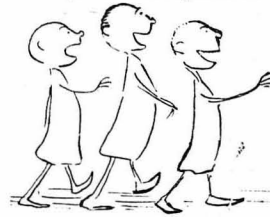
— Ήπιλοχίας τόνιν ηρώσον, σ' λείε ού άλλους, κι να σι παρφορνεί!... Το' πηρι ού δίδουλος τόνιν παπ'λάκη, το' πηρι!... Κι γιατί ούδρέ; Μήπως μού τα δώσαν χάρισμα,

Έτσι μούχεχαι να γίνω βρέφος!

Την καλούσε με τις άλλες Άρχες προς σύσκεπνιν.

Τα παιδιά τραγουδούσανε στους δρόμους.

τοῦτα τὰ ἔμοια, τὰ γαλόνια!... Μήπως δέν τὰ πήρα άντιπροθέτως διά την προνοουική μ' άξια!... Μήπως δέν έίχα τον άμα μου, κι έγω, για την πατρίς!... Μήπως δέν έμυ κι έγω ύπαξιωματικός του Άληνικού στρατού!... Τι έχουν έγω κι δέ μί θέλει!... Μή δέν έμυ άοτιμώλης και ύπεραόσιους εις τά πάντα!...

— Έτσι είνε τά θηλιάκά, καπετάνε, του έλεγε ο παπάς του ; χωριό, ο όποιος είχε χορηγίσει διάκος πόνιν, και ήξερε κατά βάθος τίς γυναίκες. Κάνονιν πόνιν τά νύκτα τους κ' έπειτα πέφτον σαν ώμομα ροδάνανα στην άγκαλιά του λεγαμένου.

— Τριπλούν γαλόιν, ιδώ, βρε άδερφέ!... συνέχιζε ο Καραμούστακος. Ήπιλοχίας σου λείε ού άλλους, κι διη τοίς ηρώσονιν με πολεμικά μετάλλια, ένα σουρου, τόν κοιουθίνια σε «κεόσιμ!» Νά βροντάν, σαν παπιτάου, κι να ραγίτ' ή καρδιά της!... Καπιάνες της άγιώσ Σουφιάς!...

— Υπομονή, Θά σ' άγαπήσω, τέκνον μου!...

— Τι έπιμονή, παπά κ'!... Ός πότι θα ύπομείνον!... Έχει ού σιντάξ ύπομονή!...

— Έπί τέλους θα διη το σμαφέρο της, κ' αυτή.

— Του σμαφέρον τ'ς!... Του καθήνον της να λές, παπά κ'. Άς μί ύπομείνη έπί τέλους έγγονοι κι άς έρθη να μί έ λ ε υ τ ε ο υ σ η. Έγγονιού, παπά κ', έγγονιού!... Είμαι γματός έίρουτα!... Θά σάσου!...

Αυτή τη στιγμή περνούσε μπρός τους βιαστικός ο γραμματέας της Κοινοτήτος. Βιαστικός και στενοχωρημένος.

— Για πού, κύρ—Κωνσταντίε, με τό καλό; τόν ρώτησε ο παπάς.

— Τρέχο για τη μαμμή μας. Έχει ή γυναίκα μου έπιλόχιου πυριτό.

— Ήπιλόχιου πυριτό! φώναξε ο Καραμούστακος ξεφρισμένος. Τι πυριτός εν' αυτός ού ίπιλόχιος; Έχει γαλόνια;

— Πυριτός σοβαρός. Θανατηφόρος καμιά φορά, ειπε ο παπάς.

Ο Καραμούστακος βιβήσθησε σε σκέψεις.

Νά λοιπόν πούβρισκε έναν τρόπο να οδήγει εις έπαφήν» με την έπιλόχιου πυριτό, λήγοντας πως πάσχει από έπιλόχιου πυριτό. Τό έλεε μιλίστα και τό έκαμε άμισος.

— Τρέξτε να φρονιάξε την κυρά μαμμή κ' ίχουν ίπιλόχιου πυριτό!...

— Μά έπιλόχι!... Τό λέτε στα σωστά σας;... του είπαν.

— Άφού έμυ ίπιλοχίας, κι ίχουν πυριτό, τί άλλους πυριτός θα είνε, παπά ίπιλόχιος!...

Και διάταξε να φέρον «ειπύγοντους» τη μαμμή.

Μαμμή άδες τίς ξεγεργνάς, κ' άδες τίς άλαφρώνεις, μόνον έμένα φούσκωσες, κ' άδιοθανάτωνεις!...

Έλεος πάντων βήματα άκούστηκαν σε λίγο στην αυλή.

Ο έπιλοχίας έστριψε το μουστάκι του και φόρεσε το φέσι του. Η καρδιά του γυπιούσε δυνατά. Τρέμ' ή καρδιά, για σέβανε, σαν φρονία εις τό φέσι, που κρέμεται σε μιά κλωστή, και λές διη θα πέση!...

Λαγγεντή, γεσιάτη μαργιολιές, κροστή—σαν καρπούζι θα τόν τρώη—πυράτη, άναμμένη από τον δρόμο, έμπηκε μέσα ή μαμμή.

Τί έγινε τότε μεταξύ αυτής και του Καραμούστακου; Τόν έξέτασε; Βοήκε από τί πάσχει; Τά είπαν; Τά μίλησαν; Τά κινώσαν; Η άλήθεια είνε διη άμέσως την ίδια ώρα ο έπιλοχίας έγινε καλά και σε λίγες ήμέρες έτελέσθησαν οι γάμοι του με τη μαμμή. Γάμοι τετρακοιούβερτοι. Άναψε και κάρτε το πελεκουδι! Κι' όλο αυτό τό θαύμα χάρις στον... «ίπιλοχιον»!...

Έστώλιε με άνθη το κρεβάτι, φόρεσε και το φέσι του.